

Regimurile politice democratice în perioada
postbelică

SUA

Deci după încheiere războiului II Mondial SUA a mai

1946-1949 – SUA au bombardat China oferind ajutor Kuomintangului în lupta cu comuniștii lui Mao.

1947 – Italia. În scopul de a combate comunismul CIA organizează uciderea în masă a comuniștilor. În cele din urmă cu bani americani au fost falsificate rezultatele alegerilor și desigur comuniștii au pierdut.

1947 – 1948 – Franța. În scopul de a combate comunismul și de-a re-coloniza Vietnamul forțele pro-americane sunt finanțate la alegeri plus primesc ajutor militar. Au murit mii de civili.

1947 – 1949 – Grecia. Trupele americane sunt implicate într-un război civil, sprijinind fasciștii. Sub pretextul de „protejarea democrației” SUA intervine în desfășurarea primelor alegeri generale în Italia, a introdus nave de luptă în porturile italiene pentru a împiedica venirea comuniștilor la putere pașnic. Pentru mai multe decenii după război, CIA și corporațiile din SUA au continuat să se amestece în alegerile din Italia, s-au cheltuit sute de milioane de dolari pentru a bloca campania electorală a comuniștilor.

1948 – 1953 – acțiune militară în Filipine. Moartea a mii de filipinezi. După război, Statele Unite au sprijinit o serie de guverne marionetă, inclusiv pe președintele-dictator Marcos.

1948 – Peru. Lovitura de stat militară efectuate de America. Manuel Odria a venit la putere. Guvern va fi unul non-democratic în viitor fiind susținut de America, pînă în 1980 în Peru nu vor mai avea loc alegeri fiind menținută o dictatură permanentă.

1948 – Nicaragua: sprijin militar pentru a stabili controlul asupra guvernului. Despre dictatorul Anastasio Somoza președintele american Roosevelt a spus: „El poate fi un fiu de cașea, dar el e fiul nostru de cașea.” Dictatorul a fost ucis în 1956, dar dinastia lui a ramas la putere.

1948 – Costa Rica. America susține o lovitură de stat militară condusă de José Figueres Ferrer.

1949 – 1953 – Albania. Statele Unite și Marea Britanie au făcut mai multe încercări nereușite de a răsturna „regimului comunist” și să o înlocuiască cu un guvern pro-occidental din rândul monarhiștilor și colaboratoriilor fasciști.

1950- Ocuparea insulei Taiwan

1950 – revoltă în Puerto Rico suprimată de către trupele americane. La acea vreme, a existat o luptă pentru independență.

1950– 1953 – intervenție armată în Coreea. Aproximativ un milion de soldați americani au participat în cadrul operațiunilor militare, sute de mii de coreeni au decedat. Americanii au folosit în mod activ arme biologice produse pentru ei de către criminali naziști și testate asupra prizonierilor.

1950 – începutul ajutorului militar american francezilor în Vietnam. Livrarea de arme și consultanți militari.

1951 – Ajutorul militar american pentru rebelii din China.

1953 – 1964 – British Guyana. În 11 ani SUA și Marea Britanie de trei ori a încercat să împiedice venirea la putere în mod democratic liderul Dzhegena care promovată o politică neutră și independentă. Folosind o varietate de instrumente – de la lovituri la terorism – Statele Unite ale Americii au făcut plecarea sa de pe scena politică în 1964, ca rezultat, Guyana – unul dintre cele mai prospere țări din regiune la începutul anilor 1980 a devenit una dintre cele mai sărace.

1953– Iran. CIA și MI-5 au realizat o operație de a răsturna conducerea lui Mossadegh. În urma unei rebeliuni șahul Pehlevi preia putere tot odată el devine o unealtă în mîna oligarhilor englezi și americani.

1953- deportarea forțată a inuiților (Groenlanda), care a pus începutul degradării acestei națiuni.

1954– Guatemala. Intervenție militară în această țară împotriva președintelui Jacobo Arbenz Guzman.

1956 – începutul ajutorului militar american a rebelilor tibetani împotriva Chinei.

1957 – 1958 – Indonezia. Sprinirea opoziției împotriva președintelui Sukarano- un adept al neutralității și cu viziuni prosovetice. CIA și opozanții susținuți financiar au început un șantaj și un adevărat război împotriva președintelui care însă în cele din urmă rezistă în fața coaliției militare formate în jurul său.

1958 – Liban. Ocuparea țării, lupta împotriva rebelilor.

1958 – confruntarea cu Panama.

1958 – Ajutorul militar american pentru rebelii de pe insula Quemoy în lupta cu chinezii.

1958 – În Indonezia începe o rebeliune, pregătită de CIA încă în 1957 de americani, dar care sa soldat cu un eșec total.

1959 – America invadează Laos, încep primele ciocniri în Vietnam.

1959 – Haiti. Suprimarea revoltei populare împotriva guvernului sprijinit de SUA.

1960 – Bombardarea Cubei

1960 – Forțele americane vin în Guatemala pentru a preveni căderea guvernului marionetă, tentativă eșuată

1960 – Sprijin militar pentru lovitura de stat din El Salvador.

O lume bipolară

Cel de-al Doilea Război Mondial a demonstrat enorma putere economică și militară a Statelor Unite. Economia de război crease locuri de muncă și o creștere a produsului intern brut ce se putea autosuține, tranzitând din 1945 fără oprire spre o economie prosperă pe timp de pace. Dezvoltarea societății de consum, care fusese intreruptă de Marea Criză, a prins din nou forță în anii 1930 și o creștere economică sănătoasă a continuat în anii 1960. Pe plan intern, președintele democrat Harry Truman (1945-1953) a încercat să asigure bunăstarea socială prin politică New Deal, inițiată de predecesorul său, Franklin D. Roosevelt

După 1947, obiectivul central al politicii americane îl va constitui îngrădirea expansiunii sovietice. Președintele Truman a promis tuturor țărilor occidentale ajutor militar și economic pentru a-și păstra independența. Reconstrucția Europei de Vest a fost sprijinită cu generozitate, prin planul economic Marshall, ceea ce a dus la un boom economic, mai ales în Germania de Vest.

La începutul anilor 1960, președintele Kennedy întruchipa speranța edificării unei Americi prospere. Construindu-și campania pe o platformă de promisiuni de reformă socială și deschidere în chestiunea rasială, democratul John F. Kennedy a câștigat alegerile în 1960 împotriva candidatului său republican, Richard Nixon. Promovând viziunea unei Americi revitalizate, îndreptându-se spre noi orizonturi, tânărul și dinamicul democrat a devenit speranța unei noi generații. Cu eleganța lui soție Jackie alături, Kennedy a încetățenit un stil modern de guvernare la Casa Albă. Totuși, mandatul său nu a fost însoțit de schimbări radicale pe plan intern, ci de crize politice externe. După asasinarea acestuia, Johnson a continuat reformele sale pe plan intern, dar a intervenit cu forțe armate în Vietnam.

Asasinarea lui Kennedy la Dallas, pe 22 noiembrie 1963 a șocat întreaga națiune. Numele autorului asasinatului este și în zilele noastre controversat, fiind pus pe seama unui asasin amator simpatizant comunist ca Lee Harvey Oswald, ori pe seama unei conspirații guvernamentale din interior

În continuare legea drepturilor civile din 1964 garanta protecția afro-americanilor în exercitarea dreptului lor de vot, încuraja integrarea în scoli și interzicerea segregării rasiale. Discriminările economice pentru afro-americani sunt tolerate și chiar președintele Johnson i-a sprijinit pe rasiști în Mississippi. Protestul afro-americanilor a atins apogeul între anii 1964-1968, revoltele fiind la ordinea zilei în cartierele locuite de aceștia.

Războiul din Vietnam

Războiul din Vietnam a avut loc între 1 noiembrie 1961 și 30 aprilie 1975, căderea Saigonului. Războiul a fost purtat între Republica Democrată Vietnam (Vietnamul de Nord), sprijinită de China și Uniunea Sovietică, și Republica Vietnam (Vietnamul de Sud), sprijinită de Statele Unite. Conflictul s-a încheiat cu înfrângerea Vietnamului de Sud și unificarea țării sub conducere comunistă. Trupele americane s-au retras din Vietnam, războiul fiind considerat unul dintre marile eșecuri ale politicii externe americane.

Războiul Rece

Războiul Rece (1947-1991) a fost o perioadă de tensiuni și confruntări politice și ideologice, o stare de tensiune întreținută care a apărut după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial și a durat până la revoluțiile din 1989. În Războiul Rece s-au confruntat două grupuri de state care aveau **ideologii** și **sisteme politice** foarte diferite. Într-un grup se aflau **URSS** și aliații ei, grup cărui i se spunea uzual „**Blocul răsăritean**” (sau oriental). Celălalt grup cuprindea **SUA** și aliații săi, fiind numit, uzual, „**Blocul apusean**” (sau occidental). La nivel politico-militar, în Europa, cele două blocuri erau reprezentate de către două alianțe internaționale. Blocul apusean era reprezentat de către Organizația Tratatului Atlanticului de Nord (**NATO**, *North Atlantic Treaty Organization*), iar cel răsăritean de către **Pactul de la Varșovia**.

Economia

De-a lungul anului 1950, economia a prosperat. După finele celui de-Al Doilea Razboi Mondial, până în anii 1960, SUA a devenit cea mai bogată națiune din lume. Produsul national brut a urcat de la 212 miliarde de dolari, în 1945, la 504 miliarde dolari, în 1960. Venitul mediu de persoană a crescut și el, mergând de la 1526 dolari la 2788. Potrivit Newsweek, în 1957 s-a estimat că în SUA, tinerii au avut aproximativ 9 miliarde de dolari în plus din venitul pe an. Principalii doi competitori economici, Europa și Japonia, au avut de suferit grave pagube după război, iar astfel, SUA, cu foarte puțină concurență, a fost în măsură să prospere. De asemenea, în timpul războiului, oamenii și-au economisit banii deoarece, multe bunuri erau fie distribuite, fie nu se produceau deloc. Odată cu terminarea războiului, bunurile au putut fi fabricate și vândute liber, oamenii având o multitudine de bani să cheltuiască.

O componenta care a ajutat la reconstruirea economiei dupa razboi a fost inventarea cardului de credit, în 1950. Primul a fost cardul Diners' Club, inventat de Ralph Scheider, care permitea membrilor sa manânce la 27 de restaurante din New York, si sa plateasca la sfarsitul lunii. Cu aceasta noua inventie, oamenii au putut cumpara toate bunurile pe care nu si le puteau permite în perioada razboiului.

Dupa Al Doilea Razboi Mondial a fost acel "baby boom", când, numarul copiilor a crescut cu 11,2 milioane. În perioada Crizei Economice, media nou-nascutilor era de 19 la 1000, în vreme ce, în apogeul "baby boom", în perioada anului 1947, au fost în jur de 26 la 1000. Din cauza acestei cresteri a numarului nou-nascutilor, era nevoie de case noi, pentru familiile mai mari. Prin urmare, multe familii s-au mutat în Suburbie, aceasta migrare fiind cunoscuta ca "dezvoltarea Suburbiei".

Multe tehnologii avansate au contribuit la cresterea economiei. Computerele, calculatoarele, tranzistoarele, masinile de spalat, aspiratoarele si microundese au devenit populare, iar majoritatea dintre ele au fost foarte accesibile.

Cel mai important element a fost televiziunea. Dezvoltata în anii 1930, ea a devenit foarte raspândita abia în anii 1950. Prin 1953, doua treimi din familiile din America detineau televizoare. Reclamele de la televizor au ajutat de asemenea economia; nu numai ca aduceau bani celui ce le promova, dar multi din telespectatori erau puternic influentati de acestea si alegeau sa cumpere din produsele promovate. Acum, utilajele erau cele capabile sa produca bunuri mult mai rapid si mult mai eficient, iar oameni doar își prestau serviciile în cadrul fabricilor si nu mai erau nevoiti sa realizeze bunuri.

Concluzionând, economia în anii 1950 a prosperat, iar acest lucru s-a reflectat în societate, unde locuiau oamenii. Bogatia se putea vedea în moda, în dezvoltarea tehnologiei, în migrație și multe alte aspecte a vieții oamenilor.

Afacerea Watergate este denumirea atribuită unui scandal politic și unui succes mediatic din anii 1970 din Statele Unite care a dus la o criză politică majoră, culminând cu demisia președintelui Statelor Unite, Richard Nixon. Ziarul Washington Post și reporterii Bob Woodward și Carl Bernstein au primit premiul Pulitzer pentru ancheta desfășurată. Denumirea Watergate provine de la numele hotelului în care s-a comis o spargere, a cărei investigare a fost punctul de pornire al scandalului.

Pe data de 17 iunie 1972, [Frank Wills](#), paznic la complexul de birouri al hotelului Watergate situat în [Washington D.C.](#), a observat o bucată de bandă adezivă aplicată pe închizătoarea unei uși aflate între casa scărilor și parcare subterană. Deoarece banda împiedica încuierea ușii, Wills a îndepărtat-o, bănuind neglijența unei femei de serviciu. Reîntorcându-se puțin mai târziu, a observat din nou banda adezivă aplicată în același loc și a chemat [poliția metropolitană](#).

Ajunsă la fața locului, poliția a arestat cinci persoane găsite în birourile Comitetului Național al Partidului Democrat, aflat în opoziție la acea vreme: [Bernard Barker](#), [Virgilio González](#), [Eugenio Martínez](#), [James W. McCord, Jr.](#) și [Frank Sturgis](#). Ancheta a arătat că cei cinci erau la a doua spargere în sediul Democraților, prima petrecându-se cu două săptămâni înainte. Motivul revenirii lor era repararea unor dispozitive de ascultare instalate în timpul primei incursiuni și, după unele presupuneri, fotografierea unor documente secrete.

Această a doua intrare prin efracție în birourile Partidului Democrat nu a fost singura greșeală a spărgătorilor. O altă greșeală se va dovedi fatală pentru administrația prezidențială. Într-unul din carnetele de însemnări ale lui Bernard Barker se menționa numele unei persoane din anturajul președintelui Nixon: [E. Howard Hunt](#), un fost funcționar al [Casei Albe](#), în acea perioadă angajat ca șef al securității în Comitetul pentru re-alegerea Președintelui (Committee to Re-elect the President - CREEP). La vremea respectivă însă, [Ron Ziegler](#), purtătorul de cuvânt al președinției, a calificat spargerea ca fiind o "tâlhărie de mâna a treia", refuzând să-i acorde prea multă atenție în intervențiile sale.